

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vitis Aqvilonia seu Vitæ Sanctorvm Qvi Scandinaviam
Magnam Arctoi Orbis Peninsvlam Ac præsertim Regna
Gothorum Sueonumq[ue] olim rebus gestis illustrarunt**

Vastovius, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXIII.

Adaluardus iunior Episcopus. M.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38534

ADALVARDVS IUNIOR EPISCOPVS FLORVIT

ANNO CHRISTI 1056.

VICTORE II. Pontifice.

HENRICO II. Imperatore.

STENCHILO Rege.

Solemnis sacrificiorum gentium ritus nono quoque anno Vpsalæ olim exhibitus.

Sacrificulus ad aras impios ritus peragens cecitate percussus concidit.

Beatissima virgo Sacrificulo penitenti apparet & ut in filium abiectis simulachris credat suadet. Idolorum templum sub suo nomine dedicandum breui fore praedixit.

Cæco Sacrificulo visum restituit.

Sacrificulus damnato errore Christum quaquaersum predicat.

Sigtuna olim Regni Metropolis.

Adaluardus iunior Sigtunam peruenit.

Lxxii missæ sacrificium peragunt 70. argenti marce ad altare offeruntur.

ANNO incarnati Verbi Millesimo circiter quinquagesimo quarto, Stenchillo Gottorum Suenonumq; Rege, cum gentiles Sueones pro veteri more Vpsalæ (qui nonoquoq; anno repetitus) conuenissent, solenni sacrificiorum magnificentia suam in Deos religionem cultumque declaraturi; res contigit omni æuo memorabilis, omniumque oculis vsurpata.

Quidam enim è sacrificulis idolis adstans & impios sacrificiorum ritus peragens, nec quicquam iuuantib. Dijs subita cecitate percussus concidit, cumq; vir sapiens infortunium orbitatis suæ, culturæ idolorum merito imputaret, quod ea superstitiosè venerans, verum vnicumq; Deum Christianorum offendisse videretur; Ecce nocte subsequenti per visum apparuit ei virgo decora nimis, voce perblanda, rogitans an in filium eius (quem manibus complexum ostendebat) credere vellet, visumque recipere abiectis quæ hæcenus coluerat, simulachris? Tunc ille, qui nihil ardui lucis amore subeundum renueret, ita se facturum spopondit.

Ad hæc Virgo: scito inquit certissimè hunc locum, qui nunc tanto innocentium cruore lqualescit, sub meo nomine breui dedicandum, esse: qua de re ne tibi dubitationis scrupulus vllus resideat, in nomine Christi qui est filius meus, recipe lumen oculorum tuorum, quod amittere meruisti. Mox ille luci restitutus, damnato superstitioso cultu, Christum professus est, peragransque quaquaersum omnes regiones circumieclas, facili fide Deastriculis persuasit, ut eius religionem amplecterentur, qui tam benignè & facile cæco videndi facultatem reddidisset.

His miraculorum causis impellentibus, Adalbertus Archiepiscopus Bremen. auscultans voci quæ dicit: *Respicite & leuate oculos vestros, quoniam regiones iam albe sunt ad messim.* Ordinavit ad Sigtunam tunc principem Regni Ciuitatem, & Vpsaliam Adaluardum Iuniorem de Bremensi choro assumptum, virum litteris & morum probitate fulgentem, qui legatos Regis Stenchilli eadem de causa missos secutus Sigtunam peruenit. Hic semel rem Diuinam Sancto viro peragente, septuaginta argenti marcæ ad altare vulgi liberalitate fuerunt oblata. Tanta videlicet religione populi Arctoæ plagæ in Diuinum cultum ferebantur.

Nam vix

Nam vix Christianus habebatur, qui nō quotidie quando ad S. Missæ sacrificium audiendum accederet, simul etiam ex sua substantia munus aliquod Domino deferret, memor illius præcepti: *Non apparebis in conspectu meo vacuus.* Magno igitur excitatus feruore Euangelii prædicandi Adaluardus, omnes qui Sigtunæ erant, & in omni vicinia, breui temporis spatio Christo sacro fonte lustratos consecrauit. Conspirauit etiam cum Eginone Sanctissimo Sconix Episcopo in dirutionem fani percelebris & superstitioso cultu facile principis Vbsalix firi; rati simul se quidem hac occasione ad palmam martyrij peruenturos si successus voto non respondeat, sin secus, totam gentis conuersionem, barbaricę superstitionis sede præcipua sublata, facilius secuturam. Quam tamen confessionem Dei voluntatem piissimus Rex Stenchillus improbauit, veritus nō suum solum & ipsorum, sed etiam totius Christianitatis interitum, exemplo illo non absimili, quod paulò ante in Vandalia contigerat secuturum. Quare morem quidem gesserunt Regi, omnes tamen Gotorum Ciuitates peragrabant, idola quæ poterant confringebant & multa gentium millia Baptismi sacramento expiabant.

Eo tempore Adaluardum seniore aetate ac prædicationis labore fatigatum carnisq; solutum vinculis reperit iunior, cui iustis ritè cum luctu persolutis Sigtunam iterato properauit. Sed rerum Christianarum faciem diuersam ab illa quam prius reliquerat inuenit. Venientem quippè probris atque contumelijs exceperunt gentiles, ac demum virgis cæsum exilio damnarunt.

Sigtuna exactus, à Ciuitate Scarenfi inuitatur excipiturque benignè, quod Archiepiscopo Adalberto displicuit; quippe suspicio illi iniecta quasi eò non inuitatus venisset, sed vltro Ecclesiam inuasisset. Quare Bremam eum primum reuocat, deinde re probè comperta ex Synodo quam Slesuici indixerat omnibus Episcopis septentrionalibus, summo hominem complexus est amore ac beneuolentia, sed non licuit illi diuturna illius frui prudentia; non multò enim post ibidem cursum vitæ presentis sanctissimæ finiuit, anno circiter 1068. quo defuncto subrogauit Archiepiscopus eidem quendam de Ramfola Tediconem, verum hic propter ventris ingluuiem domi famelicus esse maluit quam foris Apostolus.

Adam. Brem. lib. 4. c. 43. & 44. & in descriptione Suecia Crantz. Metrop. lib. 5. cap. 18. Ioan. Mag. lib. 7. Hist. c. 15. & in suo Metrop. lib. 1.